

УПРАВЛІННЯ НОРМУВАННЯМ ПРАЦІ В УМОВАХ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ

М. А. ОЛЬХОВСЬКА, аспірант
Харківський національний університет
міського господарства імені О.М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Революції, 12
merulin@pochta.ru

Необхідною умовою соціально-економічного розвитку країни є підвищення ефективності економіки та посилення її соціальної спрямованості, більш повне врахування інтересів та потреб людини у всіх сферах її діяльності та, у першу чергу, у сфері праці. У якості одного із найважливіших заходів з вирішення даних задач повинно розглядатися вдосконалення управління нормуванням праці.

Нормування можна розглядати як частину організації праці, і як окрему науку.

Організація праці – це система заходів, котра забезпечує розподілення та кооперацію праці, визначення організаційно-виробничої структури та організаційно-правової форми підприємства, раціональне улаштування та обслуговування робочих місць, нормування та облік праці, визначення потреби у персоналі, визначення чисельності персоналу за категоріями, підбір кадрів, відбір персоналу на конкретні робочі місця та посади, адаптація працівників, їх навчання та перепідготовка, оплата та стимулювання праці.

Нормування праці передбачає визначення необхідних витрат праці на виробництво продукції (робіт, послуг) за конкретних організаційно-технічних умов.

Нормування праці включає витрати як живої, так і матеріалізованої праці. Витрати матеріалізованої праці виражаються у розробці норм матеріальних витрат (сировини, матеріалів, палива, води тощо).

Під нормуванням живої праці мається на увазі нормування робочого часу.

До норм праці відносять: норми часу; норми виробітку; норми обслуговування; норми часу обслуговування обладнання; норми керованості; норми чисельності; зони обслуговування (для енергетики).

Норми праці необхідні для визначення кількості робітників, розташування робітників, порівняння витрат та результатів праці, трудомісткості продукції, оплати праці.

До основних задач нормування можна віднести:

1. Вивчення трудових процесів та їх раціоналізація.
2. Покращення якості норм.
3. Облік виконання норм.
4. Зниження трудомісткості продукції.
5. Підвищення продуктивності праці.
6. Встановлення соціальної справедливості при оцінці витрат та результатів праці.

Принципова сутність нормування праці залишається незмінною для будь-якого етапу та періоду розвитку економіки.

Перехід України до ринкової економіки визначив кілька нових задач, найважливішою серед яких є максимально ефективно використання кадрового потенціалу. Людські можливості є визначальними у досягненні поставлених цілей. І саме управління нормуванням праці відіграє виключно важливу роль у реалізації цих можливостей.

Ефективне управління нормуванням праці висунулося на сучасному етапі в число практичних чинників економічного успіху. Воно покликане забезпечити умови, за яких реалізується трудовий потенціал, забезпечується впровадження ефективних систем оплати праці і підвищення її продуктивності, мінімізуються витрати на робочу силу.

У ринкових умовах організації для забезпечення попиту на продукцію, що випускається ними, мають бути зацікавлені у зниженні витрат на виробництво продукції і підвищенні її якості. Для цього потрібний облік матеріальних і трудових витрат, щоб вони не перевищували значень, за межами яких організація стає збитковою. Отже, вимірювання, нормування і регулювання витрат праці – це економічний імператив для організацій, що діють в умовах ринку.

УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ В КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ЖКГ

*Н. О. ВОЛГІНА, ст. викладач
Харківський національний університет
міського господарства імені О.М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Революції, 12
nvolgina30.06@gmail.com*

Житлово-комунальне господарство сьогодні знаходиться у стані широкомасштабних перетворень, метою яких є створення умов для ефективного функціонування галузі в сучасних економічних реаліях та забезпечення високої якості та цінової доступності послуг.

Одним з цільових завдань Програми економічних реформ України є технічна та технологічна модернізація ЖКГ. Інфраструктура галузі знаходиться в незадовільному стані, більшість об'єктів комунального господарства вичерпала свій експлуатаційний ресурс. Тому модернізація інфраструктури ЖКГ на базі передових науково-технічних досягнень, впровадження інноваційної моделі розвитку галузі визнано одним з головних пріоритетів на всіх рівнях.

Перед підприємствами галузі стоять складні стратегічні завдання, пов'язані насамперед із забезпеченням впровадження нововведень, вирішення яких потребує використання якісно нових та ефективних підходів до управління всіма складовими діяльності підприємств ЖКГ. Першим кроком до